

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰা দুঃখধামৰ সন্ম্যাস কৰাবলৈ, এয়াই হ'ল বেহদৰ সন্ম্যাস"

***প্ৰশ্ন :-** সেই সন্ম্যাসীসকলৰ সন্ম্যাসত আৰু তোমালোকৰ সন্ম্যাসৰ মাজত মুখ্য পাৰ্থক্য কি?

***উত্তৰ :-** সেইসকল সন্ম্যাসীয়ে ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘললৈ যায়, কিন্তু তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘললৈ নোযোৱা। ঘৰত থাকিয়ে গোটেই জগতখনক কাঁইটৰ জংঘল বুলি ভাবা। তোমালোকে বুদ্ধিৰে গোটেই জগতৰ সন্ম্যাস কৰা।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক নিতৌ বুজায় কিয়নো আধাকল্পৰ অবোধ নোহোৱা জানো। সেয়েহে নিতৌ বুজাবলগীয়া হয়। প্ৰথমে-প্ৰথমে মনুষ্যক শান্তি লাগে। আত্মাসকল আচলতে শান্তিধামৰ নিবাসী হয়। পিতাতো হয়েই সৰ্বদা শান্তিৰ সাগৰ। এতিয়া তোমালোকে শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছা। এনেকৈ নকয় জানো যে শান্তি দিওঁতা অৰ্থাৎ আমাক এই সৃষ্টিৰ পৰা নিজৰ ঘৰ শান্তিধামলৈ লৈ যোৱা অথবা শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়া। দেৱতাসকলৰ আগত অথবা শিৱবাবাৰ আগত গৈ এনেকৈ কয় যে শান্তি দিয়া কিয়নো শিৱবাবা হৈছে শান্তিৰ সাগৰ। এতিয়া তোমালোকে শিৱবাবাৰ পৰা শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি তোমালোক নিশ্চয় শান্তিধামলৈ যাব লাগিব। স্মৰণ নকৰিলেও নিশ্চয় যাবা। স্মৰণ এই কাৰণেই কৰা যে শিৱত যি পাপৰ বোজা আছে সেয়া নাশ হৈ যাওঁক। শান্তি আৰু সুখ এজন পিতাৰ পৰা পোৱা যায়, কিয়নো তেওঁ হৈছে সুখ আৰু শান্তিৰ সাগৰ। সেই বস্তুটোৱে হৈছে মুখ্য। শান্তিক মুক্তি বুলিও কোৱা হয় আকৌ জীৱন মুক্তি আৰু জীৱন বন্ধনো আছে। এতিয়া তোমালোক জীৱন বন্ধনৰ পৰা জীৱন মুক্ত হৈ আছা। সত্যযুগত কোনো বন্ধন নাথাকে। গোৱাও হয় সহজ জীৱনমুক্তি বা সহজ গতি-সংগতি। এতিয়া দুয়োটাৰে অৰ্থ তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা। 'গতি' বুলি কোৱা হয় শান্তিধামক, 'সংগতি' বুলি কোৱা হয় সুখধামক। সুখধাম, শান্তিধাম আকৌ এয়া হৈছে দুখধাম। তোমালোক ইয়াত বহি আছা, পিতাই কয় - সন্তানসকল, শান্তিধাম ঘৰক স্মৰণ কৰা। আত্মাসকলে নিজৰ ঘৰ পাহৰি গৈছে। পিতা আহি সোঁৱৰাই দিয়ে। পিতাই বুজায় - হে আত্মিক সন্তানসকল, তোমালোকে যেতিয়ালৈকে মোক স্মৰণ নকৰা ঘৰলৈ যাব নোৱাৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। আত্মা পবিত্ৰ হৈ পুনৰ নিজৰ ঘৰলৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এইখন হৈছে অপবিত্ৰ সৃষ্টি। এজনো পবিত্ৰ মনুষ্য নাই। পবিত্ৰ সৃষ্টিক সত্যযুগ আৰু অপবিত্ৰ সৃষ্টিক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা অপবিত্ৰ সৃষ্টিৰ স্থাপনা হয়। এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল নহয় জানো। এয়া বেহদৰ পিতাই বুজায়, তেওঁকেই সত্য বুলি কোৱা হয়। সত্য কথা তোমালোকে সংগমতহে শুনা পিছত তোমালোক সত্যযুগলৈ যোৱা। দ্বাপৰৰ পৰা পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। ৰাৱণ অৰ্থাৎ অসুৰ, অসুৰে কেতিয়াও সত্য ক'ব নোৱাৰে সেয়েহে ইয়াক কোৱা হয় মিছা মায়া, মিছা কায়া। আত্মাও অসত্য সেয়েহে শৰীৰো অসত্য। আত্মাতে সংস্কাৰ ভৰি নাথাকে জানো। ধাতু চাৰিটা - সোণ, ৰূপ, তাম, লোহা... সকলো খাদ আঁতৰি যায়। বাকী তোমালোক এই যোগবলৰ দ্বাৰা বিশুদ্ধ সোণ হৈ যোৱা। তোমালোক যেতিয়া সত্যযুগত থাকা তেতিয়া বিশুদ্ধ সোণেই হৈ থাকা। পিছত যেতিয়া ৰূপলৈ পৰিৱৰ্তন হোৱা তেতিয়া চন্দ্ৰবংশী বুলি কোৱা হয়। পিছত দ্বাপৰ-কলিযুগত তামৰ, লোহাৰ খাদ পৰে। পুনৰ যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক আত্মাসকলত যি ৰূপ, তাম, লোহাৰ খাদ পৰে সেয়া আঁতৰি যায়। পোন প্ৰথমে তোমালোক সকলো আত্মা শান্তিধামত থাকা তাৰ পাছত প্ৰথমতে আহা সত্যযুগত, তেতিয়া তাক কোৱা হয় গ'ল্ডেন এজড (সোণালী যুগ)। তোমালোক হৈছা বিশুদ্ধ সোণ। যোগবলৰ দ্বাৰা গোটেই খাদ আঁতৰি বাকী

বিশুদ্ধ সোণ বৈ যায়। শান্তিধামক গ'ল্ডেন এজ্ (সোণালী যুগ) বুলি কোৱা নহয়। গ'ল্ডেন এজ্, চিলভাৰ এজ্, ক'পাৰ এজ্ ইয়াত কোৱা হয়। শান্তিধামততো শান্তিয়েই থাকে। আত্মাই যেতিয়া শৰীৰ ধাৰণ কৰে তেতিয়া গ'ল্ডেন এজ্ বুলি কোৱা হয় পাছত সৃষ্টিয়েই গ'ল্ডেন এজ্ হৈ যায়। সতোপ্ৰধান 5 তত্ত্বৰে শৰীৰ গঠন হয়। আত্মা সতোপ্ৰধান হয় সেয়েহে শৰীৰো সতোপ্ৰধান হয়। আকৌ শেষৰ ফালে আহি আইৰণ এজেড্ (লৌহ যুগ) শৰীৰ পোৱা যায় কিয়নো আত্মাত খাদ পৰে। সেয়েহে গ'ল্ডেন এজ্, চিলভাৰ এজ্ বুলি এই সৃষ্টিখনকে কোৱা হয়।

তেন্তে এতিয়া সন্তানসকলে কি কৰিব লাগে? প্ৰথমতে শান্তিধামলৈ যাব লাগিব, সেয়েহে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেতিয়াহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবাগৈ। ইয়াত সময় সিমানেই লাগে যিমান সময় পিতা ইয়াত থাকে। তেওঁ গ'ল্ডেন এজত ভূমিকা নলয়। সেয়েহে আত্মাই যেতিয়া শৰীৰ ধাৰণ কৰে তেতিয়া কোৱা হয় এয়া গ'ল্ডেন এজেড্ জীৱ আত্মা হয়। গ'ল্ডেন এজেড্ আত্মা বুলি কোৱা নহয়। নহয়, গ'ল্ডেন এজেড্ জীৱাত্মা আকৌ চিলভাৰ এজেড্ জীৱাত্মা হৈ যায়। ইয়াত তোমালোক বহি আছা, তোমালোকৰ শান্তিও আছে আৰু সুখো প্ৰাপ্ত হয়। তেন্তে কি কৰা উচিত? দুখধামৰ সন্ধ্যাস। ইয়াক বেহদৰ সন্ধ্যাস বুলি কোৱা হয়। সেই সন্ধ্যাসীসকলৰ হৈছে হদৰ সন্ধ্যাস, ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘললৈ যায়। তেওঁলোকে এইটো গম নাপায় যে গোটেই জগতখনেই হৈছে জংঘল।

এইখন হৈছে কাঁইটৰ জংঘল। এইখন হৈছে কাঁইটৰ জগত, সেইখন হৈছে ফুলৰ জগত। তেওঁলোকে যদিও সন্ধ্যাস কৰে তথাপিও কাঁইটৰ জগতত, জংঘলত চহৰৰ পৰা দূৰৈত গৈ থাকে। তেওঁলোকৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ, তোমালোকৰ হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। তোমালোক পবিত্ৰ যোৱা আছিল, এতিয়া অপবিত্ৰ হৈ গ'লা। তেওঁলোকক গৃহস্থ আশ্ৰম বুলিও কোৱা হয়। সন্ধ্যাসীসকলতো পাছতে আহে। ইছলামী, বৌদ্ধীসকলো পাছত আহে। খ্ৰীষ্টানসকলৰ কিছু আগত আহে। গতিকে এই বৃক্ষজোপাকো স্মৰণ কৰিব লাগে, চক্ৰকো স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতা কল্পই-কল্পই আহি কল্পবৃক্ষৰ জ্ঞান দিয়ে কিয়নো স্বয়ং বীজৰূপ হয়, সত্য হয়, চৈতন্য হয় সেয়েহে কল্পই-কল্পই আহি কল্পবৃক্ষৰ গোটেই ৰহস্য বুজায়। তোমালোক হৈছা আত্মা কিন্তু তোমালোকক জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। এই মহিমা এজন পিতাৰে হয় যিয়ে তোমালোকক এনেকুৱা কৰি তোলে। পিতাৰ এই মহিমা সৰ্বকালৰ কাৰণে। তেওঁ সৰ্বদা পবিত্ৰ আৰু নিৰাকাৰ। পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ কেৱল অলপ সময়ৰ কাৰণে আহে। সৰ্বব্যাপিতো কথাই নাই। তোমালোকে জানা যে পিতা সদায় তাতেই (পৰামধামত) থাকে। ভক্তি মাৰ্গত সদায় তেওঁক স্মৰণ কৰে। সত্যযুগততো স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰেই নাথাকে। ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকৰ চিঞৰা আৰম্ভ হয়, তেওঁৰেই আহি সুখ-শান্তি দিয়ে। সেয়েহে আকৌ অশান্তিৰ সময়ত নিশ্চয় তেওঁৰ স্মৃতি আহে। পিতাই বুজায় - প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত মই আহোঁ। আধাকল্প সুখ, আধাকল্প দুখ। আধাকল্পৰ পাছতেই ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। ইয়াৰ ভিতৰত প্ৰথম নম্বৰৰ মূল হৈছে 'দেহ-অভিমান'। তাৰ পাছতেই অন্যান্য বিকাৰবোৰ আহে। এতিয়া পিতাই বুজায় - নিজক আত্মা বুলি বুজা, দেহী-অভিমानी হোৱা। আত্মাৰো পৰিচয়ৰ প্ৰয়োজন। মনুষ্যইতো কেৱল কয় যে আত্মা ঈকুটিৰ মাজত জিলিকি থাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আত্মা হৈছে অকাল মূৰ্ত, সেই অকাল মূৰ্ত আত্মাৰ সিংহাসন হৈছে এই। আত্মা ঈকুটিতে বিৰাজমান হৈ থাকে। অকাল মূৰ্তৰ এইখন হৈছে সিংহাসন, সকলো চৈতন্য অকাল সিংহাসন হয়। সেই অকাল সিংহাসন নহয় যি অমৃতসৰত খৰিৰে (কাঠেৰে) সাজি দিছে। পিতাই বুজাইছে - যি মনুষ্যমাত্ৰ আছে সকলোৰে নিজৰ-নিজৰ অকাল সিংহাসন আছে। আত্মা আহি ইয়াত বিৰাজমান হয়। সত্যযুগ হওঁক অথবা কলিযুগ হওঁক, আত্মাৰ সিংহাসন হৈছেই এই মনুষ্য শৰীৰ। তেন্তে কিমান অকাল সিংহাসন আছে। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে অকাল আত্মাসকলৰ সিংহাসন আছে। আত্মাই এখন সিংহাসন এৰি তৎক্ষণাৎ আন এখন লৈ লয়। প্ৰথমতে সৰু সিংহাসন হয় পাছত ডাঙৰ

হয়। এই শৰীৰ ৰূপী সিংহাসন সৰু-ডাঙৰ হয়, সেই কাঠৰ সিংহাসন যিখনক শিখসকলে অকাল সিংহাসন বুলি কয় সেয়াতো সৰু-ডাঙৰ নহয়। এইটো কাৰো জ্ঞাত নহয় যে সকলো মনুষ্য মাত্ৰে অকাল সিংহাসন হৈছে এই ভ্ৰুকুটি। আত্মা অকাল হয়, কেতিয়াও বিনাশ নহয়। আত্মাই ভিন্ন-ভিন্ন সিংহাসন পায়। সত্যযুগত তোমালোকে ফাষ্ট ক্লাচ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) সিংহাসন পোৱা, তাক গল্ডেন এজেড্ সিংহাসন কোৱা হ'ব। পাছত সেই আত্মাই চিলভাৰ (ৰূপ), কপাৰ (তাম), আইৰণ (লো) এজেড্ সিংহাসন লাভ কৰে। পুনৰ গল্ডেন এজেড্ সিংহাসন পাবলৈ হ'লে নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। সেয়েহে পিতাই কয় – মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ খাদ আঁতৰি যাব। আকৌ তোমালোকে এনেকুৱা দৈৱী সিংহাসন পাব। এতিয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ কূলৰ সিংহাসন। পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ সিংহাসন, পুনৰ মই আত্মাই এই দেৱতাৰ সিংহাসন লাভ কৰিম। এই কথাবোৰ জগতৰ মনুষ্যই নাজানে। দেহ-অভিমানত অহাৰ পাছত ইজনে-সিজনক দুখ দি থাকে, সেই কাৰণে ইয়াক দুখধাম বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - শান্তিধামক স্মৰণ কৰা, যিখন তোমালোকৰ আচল নিবাসস্থান হয়। সুখধামক স্মৰণ কৰা, এইখনক পাহৰি যোৱা, ইয়াৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। এনেকুৱাও নহয় যে সন্ন্যাসীসকলৰ দৰে ঘৰ-সংসাৰ এৰিব লাগে। পিতাই বুজায় - তেওঁলোকৰ এফালে ভাল, আনফালে বেয়া। তোমালোকৰতো ভালেই হয়। তেওঁলোকৰ হঠযোগ ভালো হয় বেয়াও হয় কিয়নো দেৱতাসকল যেতিয়া বাম মার্গলৈ যায় তেতিয়া ভাৰতখনক সুস্থিৰ কৰি ৰাখিবলৈ পবিত্ৰতাৰ নিশ্চয় প্ৰয়োজন হয়। গতিকে সেই ক্ষেত্ৰতো সহায় কৰে। ভাৰতেই হৈছে অবিনাশী খণ্ড। পিতাও ইয়ালৈকে আহিব লাগে। গতিকে য'লৈ বেহুদৰ পিতাৰ আগমন হয় সেইখনেই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ তীৰ্থস্থান হৈ নগ'ল জানো। সকলোৰে সংগতি পিতাহে আহি কৰে। সেয়েহে ভাৰতেই হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ দেশ।

মূল কথা পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা। গীতাতো 'মনমনাভৰ' শব্দটি আছে কিন্তু পিতাই সংস্কৃততো নুশুনায়। পিতাই মনমনাভৰৰ অৰ্থ শুনায়। দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। আত্মা হৈছে অবিনাশী, আত্মা কেতিয়াও সৰু-ডাঙৰ নহয়। অনাদি-অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। পিছলৈ যিসকল আত্মা আহে তেওঁলোকৰ ভূমিকা বহুত কম। বাকী সময় শান্তিধামত থাকে। স্বৰ্গলৈতো আহিব নোৱাৰে। পিছত অহাসকলে তাতেই অলপ সুখ, তাতেই অলপ দুখ পায়। যেনেকৈ দেৱালীত কিমান অনেক মহ ওলায়, ৰাতিপুৱা উঠি চালে দেখিবা সকলোবোৰ মহ মৰি পৰি থাকে। মনুষ্যৰো এনেকুৱাই হয় পিছত অহাসকলৰ কি মূল্য থাকিব। যেন জন্তুৰ নিচিনাই হ'ল। সেয়েহে পিতাই বুজায় - এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষজোপা সৰুৰ পৰা ডাঙৰ, ডাঙৰ পৰা সৰু কেনেকৈ হয়। সত্যযুগত কিমান কম মনুষ্য, কলিযুগত বৃদ্ধি হৈ বৃক্ষজোপা ডাঙৰ হৈ যায়। পিতাই আঙুলিয়াই দিছে মুখ্য কথা হৈছে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি মামেকম্ স্মৰণ কৰা। ৪ (আঠ) ঘণ্টা স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা। স্মৰণ কৰি-কৰি অৱশেষত পিতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাবাগৈ তেতিয়া স্ক'লাৰশ্বিপো পাব। পাপ যদি থাকি যায় তেন্তে পুনৰ জন্ম ল'ব লাগিব। শান্তি খালে পদো কম হৈ যায়। সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগিব। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে এতিয়ালৈকে জন্ম লৈ থাকে। এই সময়ত দেখা যায় ভাৰতবাসীতকৈ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ সংখ্যা বেছি। তেওঁলোক বুদ্ধিমানো হয়। ভাৰতবাসীতো 100 শতাংশ বুদ্ধিমান আছিল, সেয়েহে এতিয়া পুনৰ বুদ্ধিহীন হৈ গ'ল কিয়নো এওঁলোকেই 100 শতাংশ সুখ পায় পুনৰ 100 শতাংশ দুখো এওঁলোকেই পায়। তেওঁলোকতো আহেই পাছত।

পিতাই বুজাইছে - খ্ৰীষ্টান ডিনাষ্টী (ৰাজবংশ)ৰ কৃষ্ণ ডিনাষ্টীৰ লগত সম্পৰ্ক আছে। খ্ৰীষ্টানসকলে ৰাজ্য কাঢ়ি নিলে আকৌ খ্ৰীষ্টান ডিনাষ্টীৰ পৰাই ৰাজ্য পোৱা যায়। এতিয়া খ্ৰীষ্টানসকলৰ শক্তি বেছি। তেওঁলোকে ভাৰতৰ পৰাই সহায়

পায়। এতিয়া ভাৰত ভোকত মৰে সেয়েহে ঘূৰাই দিয়াৰ সেৱা চলি আছে। ইয়াৰ পৰা বহুত ধন, বহুত হীৰা-অলংকাৰ আদি তালৈ লৈ গ'ল। বহুত ধনৱান হৈ গ'ল সেয়েহে এতিয়া পুনৰ ধন দি থাকে। তেওঁলোকৰ পাবলগীয়াতো নাই। গতিকে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলকতো কোনেও চিনি নাপায়। যদি চিনি পালেহেঁতেন তেনেহ'লে আহি ৰায় ল'লেহেঁতেন। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়, যিসকল ঈশ্বৰীৰ ৰায় অনুসৰি চলে। তেওঁলোকেই আকৌ ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ পৰা দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'বগৈ। তাৰ পাছত ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ সম্প্ৰদায় হৈ যাব। এতিয়া আমি়ে ব্ৰাহ্মণ হয় আকৌ আমি়ে দেৱতা, আমি়ে ক্ষত্ৰিয়.... “আমিয়েই হওঁ”ৰ অৰ্থ চোৱা কিমান ভাল। এয়া হৈছে বাজোলিৰ খেল যিটো বুজি পোৱা অতি সহজ। কিন্তু মায়াই পাহৰাই দিয়ে পুনৰ দৈৱীগুণৰ পৰা আসুৰি গুণলৈ লৈ যায়। অপবিত্ৰ হোৱাতো আসুৰি গুণ নহয় জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) স্কলাৰশ্বিপ (জলপানি) ল'বলৈ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমেও ৪ (আঠ) ঘণ্টাকৈ পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰাই পাপ খণ্ডন হ'ব আৰু সোণালী যুগৰ সিংহাসন লাভ কৰিব।
- (2) এই দুখধামৰ পৰা বেহদৰ বৈৰাগ্য কৰি নিজৰ প্ৰকৃত নিবাসস্থান শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহ-অভিমানত আহি কাকো দুখ দিব নালাগে।

***বৰদান:-** আত্মিক প্ৰিয়তমৰ আকৰ্ষণত আকৰ্ষিত হৈ পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হওঁতা আত্মিক প্ৰেমাস্পদ হোৱা

প্ৰিয়তমে নিজৰ হেৰাই যোৱা প্ৰেমাস্পদক দেখি আনন্দিত হয়। আত্মিক আকৰ্ষণৰ দ্বাৰা আকৰ্ষিত হৈ নিজৰ সঁচা প্ৰিয়তমক জানি ল'লা, পাই গ'লা, যথার্থ ঠিকনাত উপস্থিত হৈ গ'লা। যেতিয়া এনেকুৱা প্ৰেমাস্পদ আত্মাই এই স্নেহৰ ৰেখাৰ ভিতৰত উপস্থিত হৈ যায় তেতিয়া অনেক প্ৰকাৰ পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যায় কিয়নো ইয়াত জ্ঞান সাগৰৰ স্নেহৰ লহৰে, শক্তিৰ লহৰে... চিৰকালৰ বাবে পুনৰুজ্জীৱিত (সতেজ) কৰি দিয়ে। এয়া মনোৰঞ্জনৰ বিশেষ স্থান, মিলনৰ স্থান তোমালোক প্ৰেমিকাসকলৰ বাবে প্ৰিয়তমে তৈয়াৰ কৰিছে।

***শ্লোগান:-** একান্তবাসী হোৱাৰ লগতে একনামী (এজনৰে নাম লওঁতা) আৰু ইক'নামী (মিতব্যয়ী) হোৱা।

ওঁম্ শান্তি!!
